

Grenzen

De Zomerpagina zoekt deze zomer de grenzen op. Zes weken lang staat elke dag een ander grensgeval centraal. Grensverlaggevers deze week zijn Anouk Kragtwijk en Nina van Oostrum. Vandaag: grenzeloze liefde.

Zomer

60 seconden

Anouk Kragtwijk * a.kragtwijk@hollandmediacombinatie.nl

Zuid-Europeanen

Mijn grootste liefdes zijn Zuid-Europeanen. Twee Grieken en een Portugees. De Grieken zijn via een stichting naar Nederland gekomen, de Portugees heb ik zelf opgehaald. Het is een zwarte korthaar. Ik had hem in een dorp in Alentejo zien struinen en was naar hem toegekomen. Maar schuchter als hij was, was-ie weggekropen, achter zijn vrienden aan. Ik was ook erg groot en had geen eten mee. De dag daarna zag ik hem weer, hij lag bij een

meer, moederziel alleen. Rustig sloop ik op hem af en ging door mijn knieën. Daar heb ik zijn hart gewonnen. De dagen daarna bleef hij om me heen zwerfen. Uiteindelijk heb ik hem maar meegenomen naar Nederland. Die Zuid-Europeanen lijken grappig genoeg op elkaar. Die Portugees luistert net zo slecht als die Grieken. Misschien komt dat omdat hij me niet altijd kan verstaan. Naar onbekende mannen die bij mij in de buurt komen, blaft

hij. En hij wil altijd maar met mij spelen. Maar die overeenkomst baart me ook zorgen. Die Grieken zijn al meerdere keren losgebrosen tijdens het wandelen. Ik moet er niet aan denken dat mijn Portugees straks verdwijnt. Ziet hij een ander vrouwtje op zijn pad lopen en is-ie opeens verdwenen. Misschien moet ik hem voor de zekerheid ook maar wat edelmetaal geven met mijn naam erop. Om zijn vinger, dan blijft hij tenminste altijd bij mij.

Zomer

Hij moet ook uit in de regen

Anouk Kragtwijk

Haarlem * De ene werd als puppy in een vuilnisbak gedumpt, de ander over de schutting gegooid in een plastic zak. Inmiddels hebben ze door de Haarlemse stichting MJM Dog Foundation een warm nestje gevonden en worden de Spaanse honden overspoeld met liefde. Die ze volgens hun Haarlemse baasjes ook onvoorwaardelijk teruggeven.

Het klonk zo leuk. Met een aantal baasjes van MJM in het Reinaldapark wandelen. De stichting heeft inmiddels al bijna 400 honden en huis gegeven, waaronder veel in Haarlem.

En het was in het begin ook leuk. De baasjes keuvelden over brokken, riemen en wandelroutes, en lachten vooral om hun kinderen op poten, die kauwend, blaffend en ravottend door het park stierden. De honden waren voortdurend met van alles en met helemaal niets bezig. Dan blaften ze naar elkaar, dan weer naar de lucht. Ze beten in elkaars oren, of in hun eigen riem. Tussen twee honden ontstond er een soort duo-penottigevecht. De een zo wit als witte chocolade en de ander zo bruin als melkchocolade verstrengelden zich en lieten elkaar minutenlang niet meer gaan. „Hier word je toch blij van”,

verklaart Melinda Struik, medeoprichter van de stichting terwijl ze naar haar witte hond Gigi kijkt. Ze heeft het nog maar net gezegd of de het gaat regenen. En niet een klein beetje, maar met bakken. Zeik- en zeiknat worden honden en baasjes. Maar op zo'n moment leer je de echte dierenliefhebber kennen. Want ja, natuurlijk is het vervelend, die plakkende kleren. „Maar, dit gebeurt vaker natuurlijk”, zegt Dries Steegstra. In zijn kielzog loopt zijn hondje Ruby die droog probeert te blijven achter het lijf van haar baas. „Dan denk je eindelijk; het is even droog, ik ga naar buiten. Maar dan komt er halverwege een plensbui. Ach ja, dat hoort erbij. Anders moet je geen hond nemen.”

De bazen hebben het er voor over, de honden zijn er ook als zij ze nodig hebben, legt Melinda uit. „Ik heb een paar weken geleden een blindedarmontsteking gehad. Opstaan ging niet. Mijn hond kwam dan bij de tafel staan, zodat ik op hem kon steunen. Alsof hij voelde dat ik het nodig had.” Die onvoorwaardelijke liefde van de honden en voor de honden heeft haar uit andere moeilijke periodes getrokken. Ze verloor haar kindje acht jaar geleden aan wiegendood. „Ik heb het toen echt heel zwaar gehad en heb depressieve periodes

Melinda Struik met witte hond Gigi en rechts van haar Dries Steegstra met hondje Ruby.

gekend. Ik ben toen bij een stichting gaan werken die honden uit Griekenland haalde. Zorgen voor mijn kindje kon ik opens niet meer, maar het zorgen voor die beestjes, heeft veel geheeld.” Melinda krijgt wel eens de vraag waarom de stichting zich richt op honden in Spanje terwijl de asiels

in Nederland zo vol zitten. „Ik heb aan de Nederlandse asiels gevraagd of ik ze mag helpen met plaatsen, maar dat doen ze niet. Daarnaast, de honden hier krijgen eten en een schoon hok, de honden die daar in het asiel terecht komen worden na een paar dagen afgemaakt. Daar moet ik wat tegen doen. Dierenlief-

de stopt niet bij de grens.” Ook Dries had gezondheidsproblemen. Begin dit jaar kreeg hij een tia. „Ruby week niet van mijn zijde. Ze leek bijna aan mijn been geplakt. Alsof ze precies aanvoelde dat ik wat mankeerde.” Het is zijn hond, zegt zijn vrouw die ook meeloopt. „Ja ik heb hem voor

mijn verjaardag gehad. Maar toen Dries ging werken, zat zij de eerste uren alleen maar te piepen.” Dries grinnikt. „Ze was een heel bang hondje toen we bij het gastgezin van MJM Dog Foundation gingen kijken. Ze is in een plastic zak in de tuin van het asiel gedumpt en daar heeft ze een knauw

FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

van gekregen. Maar ik ging bij binnenkomst door mijn knieën en toen kwam ze gelijk naar me toen en leunde meteen tegen me aan.” Alsof Ruby Nederlands verstaat. Dries gaat door zijn knieën, Ruby komt naar hem toe en leunt vervolgens tegen zijn onderbeen. „Het was liefde op het eerste gezicht.”

Stichting herplaatst Spaanse honden

Betty voelde zich altijd al moslim.

'De liefde voor de islam staat op één, maar bij mijn man ook'

Anouk Kragtwijk

Hoofddorp * Betty uit Hoofddorp bekeerde zich twee jaar geleden tot de islam. Ze trouwde een Algerijnse man en vertrekt eind dit jaar voorgoed naar het Arabische land. „Allah komt voor mij op de eerste plaats. En mijn man begrijpt dat. Ik ben met hem getrouwd zodat ik de islam beter kan praktiseren.” Alles in het leven van Betty staat nu in het teken van emigratie naar het land van haar man, legt ze uit aan de telefoon. Ze is nu in Algerije en maakt haar huis klaar voor haar permanente intrek. „Ik ben blij om hier te zijn. Weg van de negativiteit in Nederland tegenover moslims. Ik kan hier mezelf zijn.” Er zat altijd al een moslim in Betty,

legt ze uit. De oproep tot gebed drongen diep tot haar door tijdens strandvakanties in Turkije. „Ik kon daar naar blijven luisteren. Die klanken maakten me rustig, volledig ontspannen. Het was magisch bijna.” En ook bij haar kledingkeuze dacht ze al als een moslim. „Ik droeg nooit heel korte rokjes. Het vrouwelijke lichaam roept bepaalde hormonen bij mannen op. In een discotheek voelde ik me bekeken door mannen. Of ze benaderden je alleen omdat ze wat wilden. Vrouwen worden gezien als seksueel symbool hier en ik wil dat niet.” Een paar jaar geleden zat Betty niet goed in haar vel. „Ik ging vragen stellen: wat is mijn functie op aarde? Ben ik hier alleen maar om te eten, te slapen en dan uiteinde-

lijk dood te gaan? Ik begon de bijbel te lezen maar dat deed niets strandvakanties in Turkije. „Ik kon daar naar blijven luisteren. Die klanken maakten me rustig, volledig ontspannen. Het was magisch bijna.” En ook bij haar kledingkeuze dacht ze al als een moslim. „Ik droeg nooit heel korte rokjes. Het vrouwelijke lichaam roept bepaalde hormonen bij mannen op. In een discotheek voelde ik me bekeken door mannen. Of ze benaderden je alleen omdat ze wat wilden. Vrouwen worden gezien als seksueel symbool hier en ik wil dat niet.” Een paar jaar geleden zat Betty niet goed in haar vel. „Ik ging vragen stellen: wat is mijn functie op aarde? Ben ik hier alleen maar om te eten, te slapen en dan uiteinde-

de achter haar rug om bekeken. „We doen hier alsof we vrij zijn. Een minirok aanhebben mag, dan ben je sexy, maar heb je een jilaba aan en hoofddoek op, ben je een terrorist. Bij sollicitaties werd gevraagd of ik voor mijn werk mij anders zou willen kleden. Is dat dan vrijheid? Of is die vrijheid er alleen voor de 'normale' Nederlander? Er is zoveel negativiteit naar moslims.” De islam is bij Betty vooral verbonden met gedragsregels. Die gedragsregels geven antwoord op haar levensvragen. „Als klein meisje ben ik geconfronteerd met moord. Een meisje op mijn basisschool werd door haar vader vermoord. Dat is mijn altijd bijgebleven. Wat gebeurt er met zo'n ie-

mand? Mag dat zomaar? Word je in het hiernamaals daar niet voor gestraft? Nee dus. In de Koran staat heel duidelijk dat stelen, moorden, vreemdgaan niet is toestaan.” Die regels bieden haar houvast. „Voor de grote dingen in het leven maar ook de kleine. Als mijn man en ik ruzie hebben met elkaar of ergens meezitten, pakken we de Koran erbij. Die regels zijn zo simpel en duidelijk. Ook als ik ziek ben, heeft de Koran oplossingen. Bovenal geeft de islam vrouwen vrijheid en respect. „Vrouwen worden binnenshuis gezien als een prinses en moeten door hun man zo behandeld worden. Als ik werk, mag ik dat geld houden, maar mijn man moet mij in mijn onderhoud voorzien. Die moet zorgen dat ik

eten en kleren heb. Hij rijdt twee uur om een medicijn te halen. Uren werken zonder aan mij te denken, doet hij niet. Hij handelt zoals een islamitische man hoort te doen.” Ze ontmoette haar man op internet. Toen ze op zoek was naar vragen over de Koran. „Hij hielp me daarmee. Op een gegeven moment vroeg hij of ik met hem wilde trouwen. Eerst wilde ik niet, maar later ging ik nadenken en vroeg ik me af wat ik in een man zocht. Ik wilde vooral iemand die de islam respecteert en deze man doet dat volledig. Hij helpt me om het Arabisch beter te begrijpen en daardoor kan ik een betere moslim zijn. Dat is uiteindelijk wat ik wil.” Blog van Betty: www.khaya.nl.

De Schotse Jim is gelukkig met Karen.

FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Smoorverliefde Schotse schilder in Schoten

Nina van Oostrum

Haarlem * Er was eens een Schotse schilder in Nederland. Op 9 september 1999 ontmoette hij in een bar in Den Haag zijn prinses. Een prinses met drie kinderen, die drie dagen daarvoor haar echtgenoot de deur had gewezen. De Schotse schilder lag zelf nog in scheiding. Geen ideale situatie, maar inmiddels zijn ze 12,5 jaar getrouwd en de liefde spat er nog steeds vanaf.

Jim Weir (58) noemt het 'faith', het lot, dat hij zijn Karen (60) die avond ontmoette. Hij was schilder in Duitsland geweest, maar verlangde terug naar Schotland. Naar zijn drie kinderen. Hij werd overgehaald nog een laatste project in Den Haag te doen. Eenmaal daar verdwaalde hij in de stad en eindigde in een Schotse bar. Een bar waar de in Den Haag geboren Karen dagelijks langsfietste, maar nog nooit naar binnen was gegaan. Maar die bewuste avond belandde zij er per toeval.

Haarlem

Ondanks het feit dat allebei hun huwelijk net op de klippen was gelopen, gingen Karen en Jim voor elkaar. „Ik viel voor zijn humor en zijn slechte muzieksmaak. Hij hield van zoetsappige liefdesliedjes. Ik heb hem muzikaal opgevoed”, lacht Karen. „Hij houdt nu ook van Pink Floyd.” Ze vertrokken samen naar Schotland, om in de buurt te kunnen wonen van Jims jongste zoon die nog naar de basisschool ging. Maar het werk als schilder lag in Schotland niet voor het oprapen, waardoor het stel in 2002 besloot naar Haarlem te verhuizen om daar samen 'Scots Painting' te starten. Zij doet de administratie, Jim het schilderwerk.

En Jim had zich geen mooiere woonplaats kunnen wensen. Niet alleen is hij verliefd op Nederland, hij vindt Haarlem de mooiste stad op aarde. „Ieder jaar wordt het mooier”, zegt hij met een glimlach.

'Haarlem mooiste stad op aarde'

Ook is Jim bijna helemaal ingeburgerd. Hij is gek op zijn fiets en rijdt daarmee de hele stad door. Ook draagt hij oranje met 'Kingsday', maar combineert het wel altijd met zijn Schotse kilt. Alleen de taal krijgt hij niet onder de knie. „Het is zo'n moeilijke taal.” Jim volgde een cursus Nederlands en deed zijn best Nederlands te praten. „Maar hij gooit er Duitse woorden tussen door, wat Nederlanders dan weer niet echt kunnen waarderen. En ze praten gelijk Engels terug als ze zijn Schotse accent horen. Ze geven hem geen kans. Dus is hij er maar mee gestopt.”

Jim en Karen kunnen hun geluk niet op in hun huis aan de Rijnstraat. Hun Nederlandse buren zijn hun beste vrienden, vrienden en familie komen geregeld naar Nederland en het bedrijf loopt als een trein. Maar het stel heeft ook hele moeilijke tijden gekend.

„Door een bedrijf hebben wij heel veel geld verloren. Ik moest zeven zpp'ers die voor mij werkten laten gaan. Daarom moest Karen meehelpen de steiger op te bouwen en te verplaatsen. Maar ook daar zijn we samen sterker uitgekomen.”

Karen is zo trots als een pauw op haar Jim. „Dat je als buitenlander hier in Nederland zoveel werk krijgt, terwijl je de taal minimaal beheerst vind ik zo knap. Mensen zijn dolblij met hem en zijn werk. Hij heeft een hart zo groot als zijn lijf.” De liefde tussen de Schotse prins en de Haagse prinses duurt onverminderd voort. Iets dat Karen emotioneel maakt. „Dat je op late leeftijd nog zo gelukkig mag zijn, had ik nooit durven hopen”, zegt ze met tranen in haar ogen. En ze leefden nog lang en gelukkig.